

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA OBRAMBO

SLOVENSKA VOJSKA
GENERALŠTAB
Sektor za pravne zadeve

Vojkova cesta 55, 1000 Ljubljana

T: 01 471 22 11

F: 01 471 16 50

E: glavna.pisarna.gssv@mors.si

www.slovenskavojska.si

Nadporočnik

Številka: 710-4/2014-48

Datum: 04.08.2014

Zadeva: 208. člen ZDR-1 – odgovor na vprašanje

Zveza: Vprašanje naslovnika

V Sektor za pravne zadeve ste naslovili vprašanje, ali je treba pri napotitvi na službeno pot v tujino upoštevati določbe 208. člena Zakona o delovnih razmerjih (Uradni list RS, št. 21/13 in 78/2013 – popr; v nadaljnjem besedilu: ZDR-1). Vprašanje ste postavili zavoljo napotitve pripadnikov 20. pehotnega polka na večdnevno usposabljanje v tujino. Napotitev bo »organizirana« kot službena pot v tujino. Nekateri pripadniki napotitev v tujino zavračajo, pri čemer se sklicujejo na 208. člen ZDR-1.

V omenjenem členu je določeno, da lahko delodajalec v skladu s pogodbo o zaposlitvi začasno napoti delavca na delo v tujino. Delavec lahko odkloni napotitev v tujino, če obstajajo opravičeni razlogi – med drugim tudi nosečnost; varstvo otroka, ki še ni dopolnil sedem let starosti; vzgoja in varstvo otroka, ki še ni dopolnil 15 let starosti, če delavec živi sam z otrokom in skrbi za njegovo vzgojo in varstvo. ZDR-1 ne določa, kdaj je treba upoštevati institut začasne napotitve delavca na delo v tujino. Iz sodbe Vrhovnega sodišča, opr. št. VIII Ips 215/2007, ki se sicer nanaša na Zakon o delovnih razmerjih (Uradni list RS, št. 42/02 – s spremembami in dopolnitvami; v nadaljnjem besedilu ZObr), vendar je po našem mnenju možno sklicevanje nanjo glede na to, da je ureditev omenjenega instituta v ZDR-1 identična ureditvi iz ZDR, izhaja, da napotitve na službeno potovanje na podlagi potnih nalogov ni mogoče šteti za začasno napotitev delavca na delo v tujino v smislu določb 211. in 212. člena ZDR (sedaj 208. in 209. člena ZDR-1), ki sta usklajeni z Direktivo 96/71/ES Evropskega parlamenta in sveta z dne 16. 12. 1996 o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev. To sicer izrecno ni določeno, vendar iz zahtevane ureditve vsebine pogodbe po 212. členu ZDR (sedaj 209. člen ZDR-1) izhaja, da gre le za primere neprekinjenega dela v tujini, prav zato pa je treba urediti tudi vprašanje praznikov, prostih dni, urediti plačilo in valuto plačila.

Iz navedenega se lahko zaključi, da napotitev na službeno pot v tujino ni moč enačiti z institutom začasne napotitve delavca na delo v tujino – posledično ni možno sklicevanje na drugi odstavek 208. člena ZDR-1 (odklonitev napotitve v tujino). Ob tem je treba pojasniti, da Zakon o obrambi (Uradni list RS, št. 103/04 – UPB-1 in 96/12 ZPIZ-2; v nadaljnjem besedilu ZObr) določa v tretjem odstavku 98. c člena, da se posebne pogodbe praviloma ne sklepa, če gre za sodelovanje enote na vojaških vajah ali drugih oblikah usposabljanja in urjenja. ZObr ne ureja primerov, ko naj bi se osebna pogodba sklenila. Iz narave stvari pa izhaja, da bi se pogodba sklenila izjemoma v primeru, če bi narava oziroma organizacija dela v tujini v navedenih primerih bistveno odstopala od narave oziroma organizacije istovrstnega dela v Republiki Sloveniji in bi to imelo za posledico specifično urejanje delovnopравnih vprašanj.

Ne glede na navedeno pa je treba povedati, da je tudi pri napotitvi pripadnikov na službeno pot v tujino treba spoštovati druge določbe splošne delovnopravne zakonodaje, ki varuje pravice določenih kategorij delavce (npr. omejitev glede prerazporejanja delovnega časa in dela preko polnega delovnega časa).

S spoštovanjem.

VVU XIII. razreda
Sabina Perko
načelnica SPZ

Poslano:
– naslovníku.